

Ахъ, мале — майко юнашка !
Прости ме и вечъ проштавай !
Азъ вече пушка нарамихъ
И на гласъ тичамъ народенъ
Срѣшту врагътъ си безвѣрни.
Тамъ азъ за мило, за драго,
За тебъ, за башта, за братя
За него ште се заловя,
Пакъ. . . каквото сабя покаже
И честъта, майко, юнашка !
А ти га чуешъ, майнольо,
Че куршумъ пропѣй надъ село,
И момци вече наскочатъ,
Ти излѣзъ, майко — питай ги
Дѣ ти е чедо остало?
Ако ти кажатъ, че ази
Падналъ съмъ съ куршумъ пронизанъ,
И тогазъ, майко, не плачи,
Нито пакъ слушай хората,
Дѣто ште кажатъ за мене,
„Нехрани-майка излѣзе“,
Нъ иди, майко, у дома
И съ сърдце всичко разкажи
На мойтъ братя невръстни
Да помнятъ и тѣ да знаятъ,
Че и тѣ братъ сж имали,
Нъ братъ имъ падна, загина,
За туй, че клетникъ не трая
Прѣдъ турци глава да скланя
Сюрмашко тегло да гледа !
Кажи имъ, майко, да помнатъ,
Да помнатъ мене, да търсатъ :
Бѣло ми месо по скали,